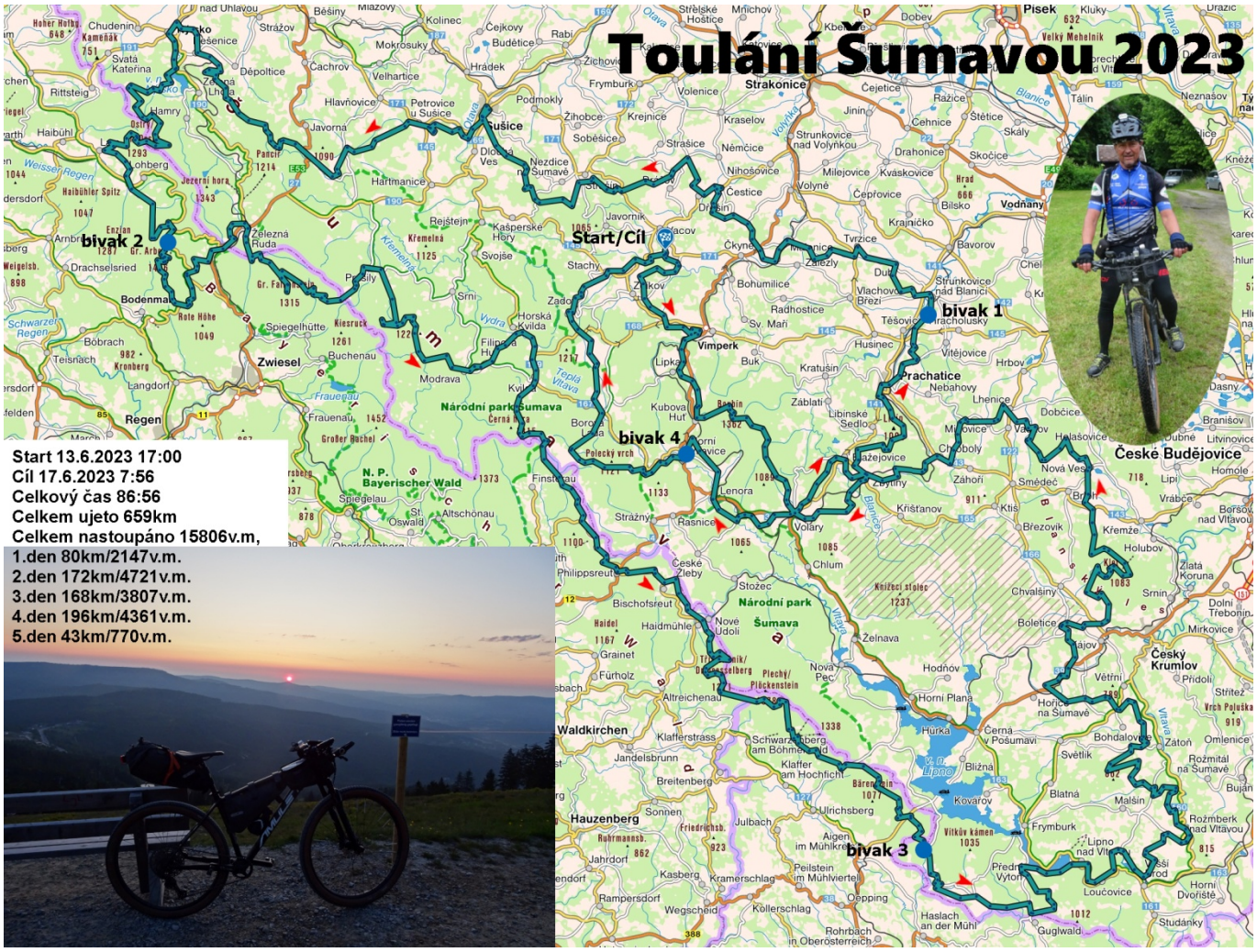

Bikepackingový závod Toulání Šumavou měl letos jubileum – jel se **10. ročník**. Závod se opět vrátil na Šumavu a organizátor Standa nás dopředu varoval, že po loňském „snadnějším“ závodu to bude letos drsnější. Měl pravdu. Odstartovalo 43 Toulalů a 2 Toulalky. V limitu do cíle dojelo pouze 28 mužů a Jíťa. Předpověď je dobrá, svítí slunce a je teplo, počasí se má kazit až ke konci týdne. Pro mě je to letos druhý bikepackingový závod.

1. den - start 13.6.2023. Startovní výstřel nás v 17^{00} posílá na trať. Nikam nespěchám a pohybuji se někde uprostřed. Trasa vede do kopce, takže se peloton okamžitě roztrhal na skupinky nebo jednotlivce. Já jedu sám, a tak to bude téměř po celou dobu závodu.

Polními a lesními cestami, které jsou snad všechny do kopce, přijíždím do Vimperku, kde dělám kulturní kolečko kolem zámku v historické části města. Pak mě čeká první strašidlo závodu – Boubín (1362mnm). Závěr je nesení kola po dřevěných schodech, které mi způsobují náběh na infarkt. S mým bolavým kolenem to není moc příjemné. Sestup je ještě horší, ale naštěstí je to jen kousek, pak se již dá s opatrností jet. Dojíždím do Volar, kde se už partička Toulalů občerstvuje u hospody. Já se moc nezdržuji, je mi hrozná zima, tak raději jedu dál. Jakmile zalezlo slunce, začala být pěkná kosa.

Boubín

„Biková“ cesta na Šumavě

Chvilku se držím s Radkem Jahodou, pak se nás sjede asi 8, ale každou chvíli někdo odpadne. Nakonec odpadnu i já. Noční Prachatice projíždím sám, ale na benzínce se nás opět pár sjede. Kluci doplňují zásoby, já nic nepotřebuji, tak jedu dál sám. Karel sliboval ve Strunkovicích občerstvení od jeho ženy, je ale již půlnoc, tak předpokládám, že tam už nic nebude. Končím proto asi 2km před Strunkovicemi a uléhám v husté smrčině na měkké jehličí. Spím raději kousek dál od cesty, aby mě nebudili nonstop jezdci svými světly.

Je 00^{05}hod. Najeto 80km a nastoupáno 2147m.

2. den - 14.6.2023. Vstávám klasicky ve 4^{00}, rychle balím a vyrážím ve 4^{30}. Balení mám už pěkně natrénované. V propoceném dresu je pěkná zima. Trasa vede hodně po sjízdných asfaltových a jinak zpevněných cestách, ale je to stále nahoru a dolů. Dojíždím Kačku se Zdeňkem, nespali a jeli nonstop. Je to na nich vidět. Prohodím pár slov a jedu dál do Sušice. Tam si dávám rychlý oběd. Není mi moc dobře, mám divné pocity kolem žaludku a na prsou. Kolega z práce zemřel nedávno na MTB závodu Král Šumavy a to na mě psychicky špatně působí. Stále se sleduji jako hypochondr. Kopce jsou hrozné, občas tlačím i na zpevněných cestách. Přes Keply, Hadí vrch, Prenet a další kopce dojíždím do Nýrska. Chci si spravit žaludek, tak zkouším polévku v místní restauraci (spíš putyce). Zbytek brokolicové polévky a starý rohlík mě ale moc nespravil.

Kolem přehrady mířím opět do kopců. Kopec Ostrý (1293mnm) mě dostal. Nejdříve pohoda po šotolině. Pak nejetelná kameňačka a následně horolezecký výstup s kolem na zádech. Dolů je to bohužel podobné, možná horší. Německý název je Osser, všichni jsme to charakterizovali, že to byl pěkný „voser“.

Průjezd večerními německými městečky a zase nekonečné stoupání kolem jezera Kleine Abersee směr Velký Javor. Jezero jsem neviděl, byla již tma. Mám toho již dost, chci jít spát na prvním vhodném místě. V jediné zastávce u cesty už někdo spí, tak musím razit dál. Nakonec se schovávám do houštiny u cesty, kousek pod lanovkami na Javor, a uléhám. Celý den jsem jel sám. Jsem vyřízený, zvažuji vzdát závod a zkrátit trasu.

Je 22^{50}hod., mám najeto 172km a nastoupáno šílených 4721m.

3. den - 15.6.2023 Noc byla poměrně teplá, ale ranní rosou mi vše zvlhlo. Vyrážím ve 4^{30} na výstup na Velký Javor (1456mnm). Tlačím po šotolině a obdivuji nádherný východ slunce. Potkávám zamilovaný párek Němců, asi byli nahoře na východ slunce. Cítím se výrazně lépe než včera.

Velký Javor

Začíná se oteplovat, tak si pěkně užívám sjezd po šotolinách. Místy se řítím 60km/hod.. Občas mám strach, aby mi to neustřelilo, ale adrenalin mi nedovolí zpomalit. Konečně opouštím Německo a vjíždím do Železné Rudy. Na benzínce si dávám zaslouženou snídani a dokupuji zásoby jídla. Horký čaj a párek v rohlíku mi srovná žaludek a cítím, že se dostávám zase do formy. Žádné vzdávání, musím to zvládnout. Vím, že mě čeká den, kdy se budu pohybovat chvilku v Čechách, chvilku v Německu a na závěr v Rakousku. Cestovní pojištění jsem měl na včerejšek a dnešek, takže musím všechny části v zahraničí během dne přejet. Z Rudy stoupám na Falkenstein (1315mnm) po pěkné šotolinové cestě. Chvíli se snažím jet, ale pak už jen tlačím. Dvakrát mě míjí auto německé horské služby, řidička se mnou zkouší konverzovat, ale má němčina ji brzy odradí. Nahoře se fotím samospouští u kříže, vychutnám si krásný výhled, a valím dolů.

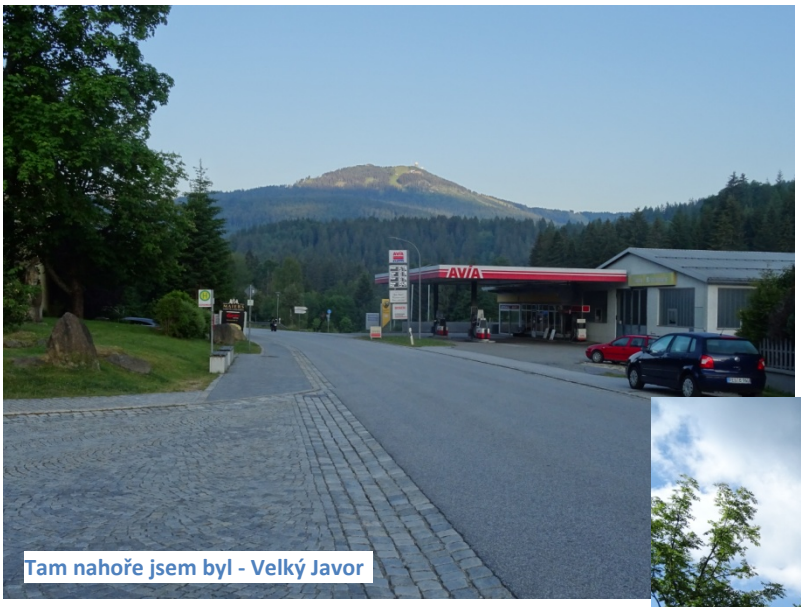

Tam nahoře jsem byl - Velký Javor

Falkenstein

Prášily – čas oběda. Dávám si polévku a jako odměnu za výstup jedno pivo Klostermann. Potkávám 4 Toulaly, kteří už závod zabalili a jedou již jen turistický výlet po vlastní trase. Z Prášil opět do kopce – Poledník (1315mnm). Chvíli jedu, pak tlačím a v duchu nadávám na navoněné tlusté elektrokolisty, kteří se řítí nahoru kolem mě. Překvapivě nahoru jedou rychleji než dolů. Dolů se bojí. Z Poledníku mě čeká hezký sjezd a pak nádherná cesta kolem Roklanského potoka na Modravu. Horská Kvilda, Kvilda, pramen Vltavy a zase do Německa. Potkávám Standu – jezdí autem na různá místa na trati a snaží se někoho chytit a fotit. Informuje mě, že teď už to bude brnkačka. Čeká mě už pouze Třístoličník (1302mnm). Začíná pršet. Potkávám osamělého Toulala, tak tlačíme v dešti spolu. Nahoře se zase rozloučíme a jedem každý sám. Stále prší, jsem totálně promočený a je mi hrozná zima. Chci dojet přes Rakousko do Čech a jít spát. Naštěstí cesta po zpevněných cestách rychle ubíhá.

Třístoličník

Vede spíše z kopce podél rakouské části Schwarzenberského kanálu. Na hranicích vidím rakouskou turistickou boudičku, ale moc se mi nelíbí, risknu to a jedu dál. Na křižovatce U Korandy, už v Čechách, je pěkný přístřešek. Je sice brzy, ale jsem promočený, klepu se jako drahý pes, takže končím. Stůl je krátký, odhadem 1,4m, ale je to lepší než na zemi na štěrku. Mokré cyklo hadry rozvěsím po přístřešku, oblékám suché oblečení na spaní a zalézám do spacáku. Musím spát s nohami ve vzduchu, nebo jako skrčenec, ale hlavně, že jsem v suchu a v relativním teple. **Je 21^{07}hod.. Najeto 168km a nastoupáno 3807m.**

4. den - 16.6.2023. Vyrážím ve 4^{35}. Z domova jsem zvyklý na ranní studenou sprchu, ale obléci si mokré cyklo oblečení je očistec. Nicméně oblékám vše, co mám, mimo spacích věcí. Ty musím udržet v suchu. Strašná kosa, ale neprší. Jen vysoká tráva, kterou projíždím je mokrá. Všude se válí šumavská mlha. Modlím se, aby co nejdříve vyšlo slunce. Projíždím kolem Lipna do Vyššího Brodu a přijíždím do Rožmberku nad Vltavou. Nakoupím ve vietnamském obchůdku a usedám na lavičku na náměstí. Konečně svítí slunce. Rozvěsím mokré hadry na lavičky, vyčistím a namažu řetěz na kole a pak si vychutnávám zakysanou smetanu s rohlíkem. Optimisticky vyrážím na další trasu. Teď již jen po Čechách. Kopce už nejsou tak velké, ale je to stále nahoru a dolů bez odpočinku. Čeká mě Blanský les a Kleť (1084mnm). Trasa důsledně míjí všechna místa, kde bych se mohl najíst. Zachraňuje mě penzion Hubert v polovině výstupu. Chtěl bych polévku, ale na výběr moc není, takže objednávám alespoň tlačenku a pivo. Dostal jsem snad 30dkg tlačenky a mám problém to sníst. S tlačenkou v žaludku jsem se nahoru dostal ani nevím jak. Nahoře si konečně dávám výbornou gulášovku. Kamenitý sjezd dolů si docela užívám. Technika mi vcelku jde. Dojel jsem Honzu Havránka (na mílích jsme mu říkali Koloušek). Jedeme každý své tempo, ale jsme stále na dohled od sebe. Do kopců mě dojíždí, ale v technických sjezdech mu ujíždím. Říká mi, že udělám po kamenech hop-hop a jsem hned daleko před ním. Beru to jako pochvalu. Každou chvíli krátce prší. Zmokl jsem alespoň 7x. Jednou přišly dokonce kroupy. Museli jsme se schovat pod stromem. Připadá mi divné, že na trase zatím nebyl žádný pořádný brod. Teď přichází. Brod přes Blanici v místě bývalého jezu Blanického mlýna. Přijíždím k brodu, na druhé straně vidím 4 obouvající se Toulaly a ke mně přijíždí Honza. Brodím v ponožkách, aby se mi to neklouzalo, boty chci udržet v relativním suchu. Za brodem jedeme všichni téměř společně do Volar. Kluci jedou na benzínku pro jídlo, chtějí jet přes noc do cíle.

Já s Honzou si chceme dopřát něco k večeři a pivo. V žádném případě nechceme jet dál bez spánku. Piva byla dvě, ale k večeři jen toust a husí paštika. Při výjezdu z Volar potkáváme dva z původní čtyřky. Zdrželi se na benzínce a potom změnili plán, a chtějí také někde složit hlavu. Jedeme tedy nocí společně. Přes Soumarský most a Lenoru až do Horní Vltavice. Tady s Honzou uléháme pod převislou střechu nějaké chaty a jdeme spát. Kluci jedou dál. **Je 23^{48}hod. a mám najeto 196km a nastoupáno 4361m. Docela záhul.**

5. den - 17.6.2023. V noci mi byla hrozná zima. Nedaleko teče Teplá Vltava, ale jde od ní vlhko a chlad. Vyrážím sám ve 4^{30}. Honza balí trochu déle. Do cíle je to kousek a už se tam těším. Převýšení již není tak brutální. Přes Polku na Knížecí Pláně a Borovou Ladu se blížím na Churáňov a Zadov. Kořenový sjezd u lanovky mě už nebaví. Už jsem hodně vyklepaný. Nechci se zrakvit nebo zrušit kolo 15km před cílem. Poslední Standova prasárna mě čeká při výstupu na Klostermannovu skálu – tlačení mezi balvany. Pak už relativně dobrá cesta a cíl u penzionu Vítovce.
Cíl 07^{56}hod. najeto 43km a nastoupáno 770m.

Krásný čas na pokec s kolegy, jídlo, sprcha, pivo. Chvilku zkouším dohnat spánek na louce, ale vyhání mě dešťová přeháňka. Každou chvilku vítáme další finišery. Popíjíme pivo a sdělujeme si zážitky. Jsem trochu v mátohách, ale to jsme po dojezdu všichni.

Celkem ujeto **659km** a nastoupáno neuvěřitelných **15806 výškových metrů**. Skončil jsem na pěkném 17. místě a byl jsem zase nejstarším účastníkem. Měl jsem obavy z mého bolavého kolena. Bolelo hlavně v pěších pasážích, ale vydrželo. Tak teď ještě zvládnout 2020miles!!!